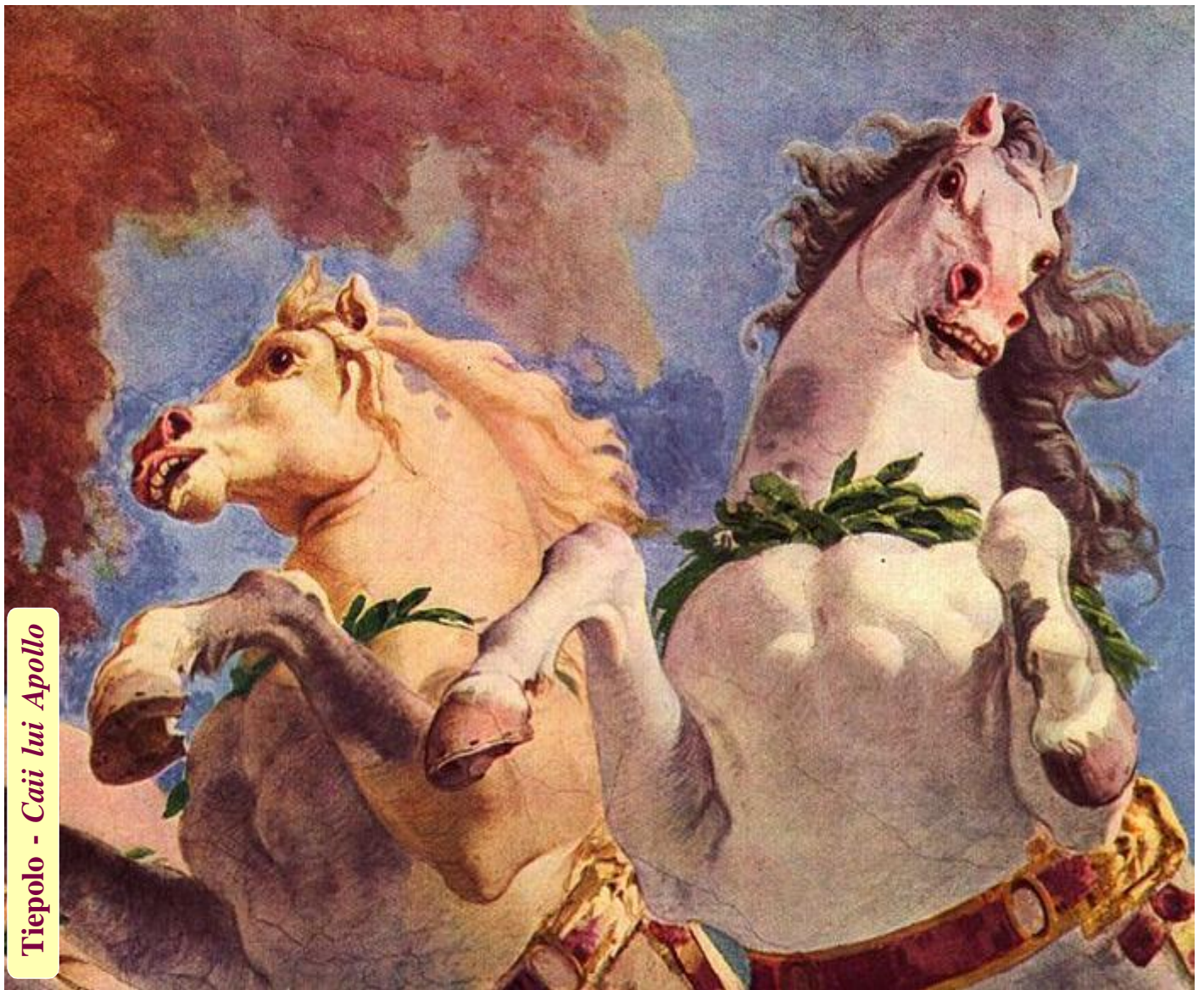

Per aspera ad astra

Constelații 5 diamantine

Revistă de cultură universală
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români

Anul V, Nr. 3 (43)
Martie 2014

Tiepolo - Caii lui Apollo

În acest număr semnează:

Doina Drăguț, George Filip, Iulian Chivu, Florin Măceșanu, Janet Nică, Gheorghe A. Stroia, Liviu-Florian Jianu, Ioan Mititelu, Constantin Miu, Nicolae Mățaș, Ștefan Dumitrescu, George Petrovai, Marcela Ilinca, Ion Pachie-Tatomirescu, George Baciu, Mihai Duțescu, Dan Lupescu, Dumitru Ichim, Mariana Zavati Gardner, Lucian Gruia, Petre Gigea-Gorun, Daniel Marian, Dan Sandu, Jean Băileșteanu, Nicoleta Milea, Constantin Toma, Ionuț Caragea, John Mole, Virgil Ciucă, Stelian Gomboș, Yusuf Yigit, Eugen Deutsch, Mihai Horga, Boris Marian, Nicolae Rotaru, Diana Adriana Matei, Virgil Datcu, Sebastian Golomoz, Valerian Lică, Nelu Vasile, Dominic Diamant, Ecaterina Negara, Leonard Ionuț Voicu, Constantin Iurașcu-Tataia.

Descrierea seamăna aidoma cu povestirile celor care s-au întors vii din marea conflagrație, consăteni de-ai tatei, care au fost martori oculari la moartea fratelui.

Acum, citindu-l pe C. I. Ușurelu, retrăiesc aceeași stare, căutându-mă și regăsindu-mă printre eroii lui. Mai mult, fiind contemporan cu ei, am posibilitatea de a-mi descoperi convivia altfel, prin altă prismă.

Autorul mă ajută să-mi completez și să-mi definesc o părere competentă asupra fiecăruia, mai ales acum, într-o lume schimbată, când mândria se substituie truției, incompetența - interesului de clan, într-o lume în care, din păcate, chiar bunul Dumnezeu se pare că ne-a întors spatele,

În aparență, pentru că autorul a găsit calea de salvare apropiindu-ne de Divinitate printr-un cuprinzător capitol dedicat muntelui Athos. Îmi este suficient să încerc imaginativ o peregrinare la Muntele Sfânt pentru a-mi primeni sufletul de toate relele cotidiene. Astfel reușesc să mă substituiesc eroului principal, inginerului Ion Georgescu.

Dar, înainte de toate, încerc aprofundarea axiomatică a îndemnurilor celebre ale lui B. P. Hașdeu către bărbați, subliniată de autor: „un bărbat adevărat trebuie să planteze un pom, să aibă un copil, să construiască o casă și să scrie o carte”. La care autorul adaugă: „un bărbat adevărat trebuie să ajungă măcar o

dată în viață la Athos”, simbolul credinței ortodoxe absolute, dar și al fecioriei masculine.

Tulburătoare și demne de reținut sunt spusele călugărului Filaret, în condițiile în care suferințele ante-decembriste erau cauzate de comunism:

„- Acum e și mai grav. Totul se nivelează prin tehnică, omul modern considerându-se stăpân pe lume, nu mai are nevoie de Dumnezeu. Ni se golesc sufletele... Acesta-i ateismul propagat pe vremuri de comuniști. Am ajuns, culmea, la ce doreau acei neoameni!”

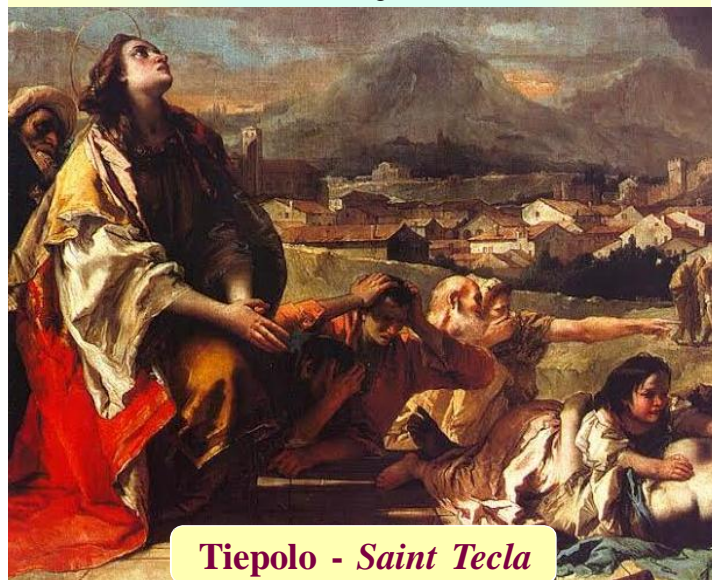
Viziunea aceasta are însă proprietatea de a crea o antiteză dureroasă. De aceea întrebarea „quo vadis” mi se pare firească.

Dar peste toate, efectul șansei de a duce cel puțin vizual cititorul până la tainele muntelui Athos este și de a-l introduce pe acesta în filozofia vieții, mai clar, spre „certitudinea vieții de după moarte”.

Necesitatea apropierii față de Dumnezeu apare mai pregnant atunci când autorul ne reintroduce în banalitatea vieții cotidiene, cu binele, dar mai ales cu răul din noi.

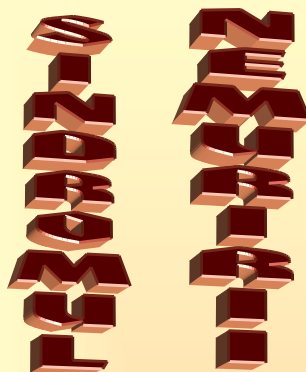
În astfel de circumstanțe, cum altfel aș putea încheia însemnările asupra acestui Jurnal al regăsirii... decât prin strigătul-rugă al scriitorului C. I. Ușurelu:

„Ca om, ca simplu om, îmi este dragă viața, mi-e dragă și credința, mi-e dragă și femeia... Ajută-mă Doamne, să nu greșesc în alegere!”

Tiepolo - Saint Tecla

Ionuț CARAGEA

* Dacă-ți cresc aripi, cei mai mulți dintre oameni nu te vor învăța să zbori cu ele. Unii ți le vor rupe, alții îți vor spune să le ascunzi. Astfel le vei semăna mai bine, astfel vei deveni solidar cu neputința lor.

* Discreția este adeseori o invitație către spectaculozitate.

* Când ești dat afară din inima cuiva, doar cerul este suficient de încăpător pentru rătăcirea ta. Dar pentru că-ți lipsesc aripile, lacrima este singurul cer care încearcă forma inimii.

* Ceii care sunt gata să dea timpul înapoi, pentru a corecta greșelile pe care le-au făcut, sunt ca niște viteji care se arată după ce au pierdut adevăratul război, războiul cu viața și cu timpul prezent.

* Fericirea înseamnă să oferi un dar, să primești un dar, fără ca acel “dar” să fie o conjuncție.

* Chiar dacă ai sufletul ruinat, ți-l mai poți salva. Dar dacă e vândut, nu-l mai poți răscumpăra.

* Haosul din jur este datorat celor care nu și-au găsit liniștea interioară. Dacă vrei să schimbi lumea în bine, găsește-ți această liniște și ajută-i și pe alții să o găsească.

* Dăruiește sufletului ceea ce îi aduce liniștea și sufletul îți va dăruia răbdarea pentru a descoperi iubirea ce-ți lipsește.

* Monolog hamletian rostit pe Facebook, în fața unei imagini provocatoare: îmi place sau nu-mi place?

* Sufletul atăță focul inimii, lacrima îl transformă-n cenușă. Și totuși există unele suflete care ard atât de intens, precum vulcanii de pe fundul mărilor și oceanelor. Ele se înalță puțin câte puțin până când ajung să triumfe deasupra tuturor lacrimilor, formând o nouă insulă, iar uneori se încumetă să depășească norii și să vorbească pe limba lor de foc cu soarele și celelalte stele.

* Cu cât privești mai mult ochii unei femei, cu atât îți dai seama ce imensitate are oceanul secretelor...

* Iisus a luat cu el toată greutatea păcatelor lumii și a urcat pe dealul Golgotei, astfel încât noi să putem urca mai ușor pe versantul abrupt al inimii.

* Mulți așteaptă peștișorul de aur... dar în acvariul vieții lor înguste, ei sunt momeli sau pești răpitori, niciodată alți peștișori de aur.

* Să afli adevărul și să te bucuri de el este precum mâncatul semințelor de floarea-soarelui. Are mai mult farmec să spargi semințele între dinți pentru a ajunge la miez, decât să cumperi o pungă cu semințe deja decojite. Chiar dacă, uneori, mai simți și gustul unui miez mucegăit.

* Să nu credeți orbește în cuvintele unui aforism, chiar dacă autorul are un nume de marcă. Celebritatea și moartea nu sunt instanțele supreme ale adevărului. Folosiți-vă mereu mintea și inima pentru a verifica ce vi se potrivește mai bine. Vremurile se mai schimbă și, odată cu ele, și percepțiile oamenilor.

* Viața este o luptă în care timpul înmulțește și adâncește rănilor, dragostea încearcă să le vindece, iar amintirile le bandajează. Începem să murim când nu mai avem suficientă dragoste și amintiri pentru rănilor noastre.

* Dragostea este precum filmul dintr-un cinematograful. Nimeni nu-l vizionează fără să-l plătească, nimeni nu iese din cinematograful fără o părere de rău.